അദ്ധ്യായം 12. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം I

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വര അയ്യർ
(മലയാളം: സാഹിത്യചരിത്രം)

First published in print media 1953.

The electronic versions have been released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using LuaTeX from TeX Live 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

The production infrastructure of River Valley Technologies has been made use of in the production of these digital editions.

Cover: Shakuntala, (she looks back at her lover, pretending to remove a thorn from her foot), an oil painting by Raja Ravi Varma. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation
JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014
URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

12 നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III 1

1 തെക്കൻപാട്ടുകൾ 2

2 ബാധാപ്രീതികരങ്ങളായ പാട്ടുകൾ . . 3

3 കന്നടിയൻപോര് 4

4 ഉലകുടപെരുമാൾ പാട്ട് 5

5 പുരുഷാദേവിയമ്മപ്പാട്ട് 6

6 അഞ്ചുതമ്പുരാൻ പാട്ട് 7

7 ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോര് 8

8 പഞ്ചവൻകാട്ടുനീലിയുടെ പാട്ട് 9

9 മറ്റു ചില പാട്ടുകൾ 10

10 ചരിത്രമാത്രപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ . . 11

11 ദേവാരാധന ഗാനങ്ങൾ 12

12 ചില മലയാളം വില്പാട്ടുകൾ 13

13 രാമകഥപ്പാട്ട് 14

12

നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III

1 തെക്കൻപാട്ടുകൾ

തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ വില്ലടിച്ചാൻപാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ വില്ലുകൊട്ടിപ്പാട്ട് എന്നൊരു കഥാഗാനസമ്പ്രദായം ഇന്നും പ്രചരിയ്ക്കുന്നുണ്ട്. അവിടത്തേ തമിഴരുടെ സംഭാഷണരീതിയിലുള്ള പ്രാകൃതത്തമിഴിലാണ് ആ സമ്പ്രദായത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന പാട്ടുകൾ പ്രായേണ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. മലയാളമല്ലെന്നു മലയാളികളും നല്ല തമിഴല്ലെന്നു തമിഴരും ആ പാട്ടുകളെ പുച്ഛിച്ചു ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗത്തിൽ തള്ളിനിറുത്താറുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കും വടക്കൻപാട്ടുകളെപ്പോലെ തന്നെ അക്ലിഷ്ടമനോഹരമായ ഒരാകൃതിയും അനന്യസുലഭമായ ഒരാവർജ്ജകതയും ഉണ്ട്. “വാഗ്ദേവീമുഖാംഭോജനിസ്സൃതം മുഗ്ധഭാഷിതം” എന്ന് ഈ രണ്ടിനത്തിലുമുള്ള കൃതികളെപ്പറ്റിയും പറയാം. വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടുകാരുടെ ഗീതോപകരണങ്ങൾ വില്ല്, കുടം, കോൽ ഇവയാണ്. വില്ലിൽ രണ്ടറ്റത്തുമോ നെടുനീളെയോ മണികൾ കെട്ടിയിരിക്കും. കുടം ലോഹനിർമ്മിതമായിരിക്കണം; അതിന്റെ മുഖം തോൽ കൊണ്ടു കെട്ടിയടിച്ചിരിക്കും, തലയ്ക്കൽ വലതുവശമായിരുന്ന് ആശാൻ (പുലവർ) വില്ലിലും എതിർവശമായിരുന്ന് ശിഷ്യർ കുടത്തിലും കോൽകൊണ്ടു കൊട്ടും. വില്ലു മുഖ്യോപകരണമാകയാലാണ് വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടുകൾക്ക് ആ പേർ വന്നതെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ; തെക്കൻപാട്ടുകളെ (1) ബാധാപ്രീതികരങ്ങളെന്നും (2) ദേശചരിത്രപരങ്ങളെന്നും (3) ദേവാരാധനോപയുക്തങ്ങളെന്നും മൂന്നിനമായി വിഭജിക്കാം. ധീരോദാത്തന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ, ദേശഭക്തന്മാരായ സേനാനിമാർ, പതിവ്രതകളായ മനസ്വിനിമാർ, മുതലായവർ അപമൃത്യുവിനു വശഗരാകുമ്പോൾ അവർ മാടൻ യക്ഷി മുതലായ രൂപങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുമെന്നും, പൂർവാപദാനങ്ങൾ വാഴ്ത്തി അവരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ഐഹികക്ഷേമത്തിന് അത്യാവശ്യകമാണെന്നുമുള്ള വിശ്വാസം നിമിത്തമാണ് അവരെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾ വില്പാട്ടുകൾ പാടിക്കുന്നതു്. ആ പാട്ടുകൾ നമുക്കു രാജ്യചരിത്രം, സമുദായചരിത്രം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ അമൂല്യങ്ങളായ അറിവുകൾ നല്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാകുന്നു. കൊല്ലത്തിനു വടക്ക് ഈവകപ്പാട്ടുകൾ പാടിവരുന്നതായി അറിയുന്നില്ല. മറ്റു പല സാഹിത്യവിഭാഗങ്ങളുടേയുമെന്നപോലെ വില്പാട്ടുകളുടെ കാര്യത്തിലും പുരാണകഥകൾ ചരിത്രകഥകളെ കാലക്രമേണ ഗളഹസ്തംചെയ്തുകാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ദുർദ്ദേവതകളെപ്പറ്റിയുള്ള വിശ്വാസവും ഭയവും ഇന്നും ഉൾനാടുകളിൽനിന്ന് മുഴുവൻ മറഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആ കഥകളെ ജനങ്ങൾ ആകമാനം വിസ്മരിക്കുക കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ചില പ്രത്യേക ദിവസങ്ങളിൽ ഓരോ സ്ഥലത്ത് ഓരോ പാട്ടുകൾ പാടി ആ ദേവതകളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇന്നും ഗ്രാമീണന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്.

2 ബാധാപ്രീതികരങ്ങളായ പാട്ടുകൾ

ഉപക്രമവും ഉപസംഹാരവും

ഗണപതിവന്ദനം, സരസ്വതീവന്ദനം, ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനം, ഗുരുവന്ദനം, സഭാവന്ദനം, ഇവയെല്ലാം ഉപക്രമത്തിലുള്ള ചില പാട്ടുകൾകൊണ്ടു ഗായകന്മാർ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഗാനത്തിനു വിഷയീഭവിക്കുന്ന നായകന്റെ പ്രസാദത്തിനുവേണ്ടി പന്തൽവരം, പൂപ്പട, കുടിയിരുത്ത് ഈ പേരുകളിൽ ചില പാട്ടുകളും പാടാറുണ്ട്. പുതുവാതപ്പാട്ടിലെ പന്തൽവരത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗമാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> “തമ്പിരാനേ, പെരിയോനേ! ചന്തമൊത്ത പൂപ്പടയ്ക്കു
> ഇമ്പമാക വിളയാടിവായേ; ഇതത്ത
> പുതുവാതത്തമ്പിരാനേ!
> ആട്ടകിലും മന്നാ ആടിവായേ ചൂട്ടകിലും മന്നാ, ചൂടിവായേ,
> ചെങ്ങഴനീർ മാലചൂടിവായേ.........
> തുടലറുത്തന ആനപോലെ തുള്ളിയാടിവായേ തമ്പിരാനേ!
> കടിയകട്ടിയലും കൈയുമാക കളിത്താടിവായേ
> തമ്പിരാനേ!
> മന്നവരുടവാളുമിറുക്കപ്പൂട്ടി മണ്ടിവിളയാടും പൂപ്പടയ്ക്കു.”

കാലവും കവികളും

ക്രി. പി. ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടുകൾപോലും കാണ്മാനുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ പിൽക്കാലങ്ങളിൽ പല പ്രക്ഷിപ്തങ്ങൾ കടന്നുകൂടീട്ടുണ്ട്. “ദിവാൻവെറ്റി” എന്ന പേരിൽ രായകേശവദാസനെയും മറ്റും പുകഴ്ത്തി ക്രി. പി. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിൽ ഒരു പാട്ടുണ്ടായി. ഇപ്പോഴും ചില പുതിയ പാട്ടുകൾ ചിലർ രചിക്കുകയും അവയെ ഗായകന്മാർ പാടുകയും ചെയ്യാറുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാട്ടു പാടുന്നതു ഞാൻ തന്നെ ആയിടയ്ക്കു കേൾക്കുകയുണ്ടായി. വില്പാട്ടുകളുടെ നിർമ്മാതാക്കൾക്ക് ഒരു ഭാഷയിലും പറയത്തക്ക ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെല്ലാം തീരെ അപ്രസിദ്ധന്മാരുമാണ്. പൂവാറ്റേ (നെയ്യാറ്റിൻകരത്താലൂക്കിൽ) ചേരമാണിക്കപ്പുലവർ, പരപ്പക്കുട്ടിപ്പുലവർ, ഇങ്ങനെ ചില ഗുരുക്കന്മാരെപ്പറ്റി മാത്രമേ അവർ പ്രസ്താവിച്ചുകാണുന്നുള്ളു. ഇടക്കാലങ്ങളിൽ ചില പുലവന്മാർ പഴയ പാട്ടുകൾക്കു പകരം പുതിയ പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി പാടിത്തുടങ്ങി. അങ്ങനെയുള്ള പാട്ടുകളെ ‘പുത്തൻ’ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഗണപതിപുത്തൻ, പുരവിയേറ്റുപുത്തൻ, ചുമടുകെട്ടിയപുത്തൻ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപട്ടുപോയ പുത്തൻ, എന്നും മറ്റും പല പുത്തൻപാട്ടുകൾ അത്തരത്തിലുണ്ട്. ചില പഴയ വില്ലടിച്ചാൻപാട്ടുകളെപ്പറ്റി ഇനി ചുരുക്കത്തിൽ പ്രസ്താവിയ്ക്കാം.

3 കന്നടിയൻപോര്

പാണ്ഡ്യവംശജനായ കുലശേഖരൻ എന്ന (പൊന്നുംപാണ്ഡ്യൻ എന്നും പറയും) ഒരു രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാല് അനുജന്മാരും കൂടി ക്രി. പി. 1265-ാമാണ്ട് വള്ളിയൂരിൽ പുത്തനായി ഒരു ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രവും കോട്ടയും പണിയിച്ച് അവിടെ രാജ്യഭാരമാരംഭിച്ചു.

> “നല്ലകൊല്ലം നാന്തറു നാല്പത്തൊന്നാമാണ്ടിൽ
> ചെപ്പമുള്ള ചിങ്ങമാസം പതിനൊന്നാം തേതിയിലേ
> നാലുതിക്കും കോട്ടൈ കെട്ട നല്ല മരം
> മുനൈയരൈന്താർ.”

കാഞ്ചീപുരത്തിനു വടക്കു കന്നടിയൻ എന്നൊരു വടുകരാജാവ് അക്കാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നു. ആ രാജാവിന്റെ പുത്രി വള്ളിയൂർ രാജാവിന്റെ ചിത്രം കണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ കാമിച്ചു. കന്നടിയൻ കുലശേഖരനോടു തന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നപേക്ഷിച്ചു എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം ജാതിയിൽ കിഴിഞ്ഞതാകയാൽ ആ യുവതിയുമായുള്ള ബന്ധം തനിക്ക് അവിഹിതമാണെന്നു കുലശേഖരൻ മറുപടി അയച്ചു. ആ പ്രതിസന്ദേശം കന്നടിയനെ അത്യന്തം ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. കുലശേഖരനെ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു ബന്ധനസ്ഥനാക്കിയെങ്കിലും തന്റെ പുത്രിയെ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആ വീരൻ പ്രതിജ്ഞചെയ്തു. കന്നടിയൻ പുത്രിയോടും ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടും കൂടി വള്ളിയൂർക്കോട്ട വളഞ്ഞു. വള്ളിയൂരിലെ യോദ്ധാക്കൾ ആ അതിക്രമത്തെ സധൈര്യം തടുത്തു. കോട്ടയ്ക്കകത്തേക്കു വെള്ളം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കാൽവായിലെ മടകൾ ശത്രുക്കൾ അടച്ചു; എങ്കിലും കുലശേഖരനു തന്നിമിത്തം യാതൊരു ഹാനിയും തട്ടിയില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരു കള്ളമടയിൽക്കൂടി കോട്ടയ്ക്കകത്തുള്ള നീരാഴിയിൽ പിന്നെയും വെള്ളം പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത് ഒരു ഇടച്ചിയിൽനിന്നു വടുകരാജാവു മനസ്സിലാക്കി അതിനേയും അടച്ചു. അതോടുകൂടി കുലശേഖരൻ അവിടെ നിന്നോടി അന്നു പത്മനാഭപുരത്തിനു സമീപം കേരളപുരത്തു രാജധാനിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാങ്കൂർ മഹാരാജാവിനെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും അവിടെനിന്നു ലഭിച്ച സൈന്യസാഹായ്യത്തോടുകൂടി കന്നടിയനോടു വീണ്ടും യുദ്ധം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ആ യുദ്ധത്തിൽ കുലശേഖരൻ പരാജിതനും ബന്ദിയുമായി. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മഞ്ചലിൽ കയറ്റി സേനാപതി കന്നടിയന്റെ സന്നിധിയിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി; പക്ഷേ വഴിക്കുവച്ച് ആ ക്ഷത്രിയവീരൻ വാൾകൊണ്ടു കഴുത്തുവെട്ടി ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവം മാത്രമേ ശത്രുവിനു ലഭിച്ചുള്ളു. കന്നടിയന്റെ സുന്ദരിയായ പുത്രി ആ ശവത്തെ മാലയിട്ട് അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്തു. കന്നടിയൻ ദുഃഖിതനായി അവിടെ വിട്ടു സ്വദേശത്തേയ്ക്കു പോകുകയും വള്ളിയൂർ രാജ്യം തിരുവിതാങ്കോട്ടേയ്ക്ക് അടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇതാണ് കന്നടിയൻ പോരിലെ ഇതിവൃത്തം.

ആ പാട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ

രാജപുത്രി കുലശേഖരന്റെ പടം കാണുന്ന ഭാഗത്തിൽ നിന്നാകുന്നു താഴെ കാണുന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> “പണ്ടാരങ്കൾ ചിലപേർകൾ പാണ്ടിമന്നർ വടിവതെല്ലാം
> കണ്ടിരുന്തു പടമെഴുതിക്കാവിയംപോൽ കൊണ്ടുചെൻറു
>
> ***
>
> മന്നവനാർ വടിവതെല്ലാം വയ്യകത്തിലെങ്കും കാട്ടി
> കന്നടിയൻ ശീമയിലേ കന്നിനല്ലാൾ വീത്തിരുക്കും
> പൊന്നുമണിമേടയിലേ പോയ്പ്പുകുന്താർ പാടവെൻറു.
> ചെൻറു നിൻറു പാടിടവേ തേൻമയലും മൊഴിമടവാർ
> മണ്ടിച്ചെൻറു പൂങ്കുഴലാൾ മങ്കയവൾ പാർത്തിരുന്താൾ.
> പാർത്തിരുന്ത വേളയിലെ പാണ്ടിമന്നനൈവരിലും
> അന്ത മന്നർ വടിവൈക്കേട്ടു ചങ്കിമെത്തത്തിചങ്കിവിട്ടാൾ.
> കുന്തലതു കുലൈന്തിടവേ കൊടിയിടയാളാടിവര
> പൊൻതുകിലും പേണാമൽ പൂവണൈ മേലേ ചരിന്താൾ.”

ആ യുവതി അച്ഛനോടു തന്റെ അന്തർഗ്ഗതം ഇങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു.

> “അന്തവണ്ണം തകപ്പനുട അടുക്കയങ്കേ ചെൻറു നിൻറു
> മുന്തിയടി തൊഴുതിറങ്കി മൊയ്[1] കുഴലാളുരത്തിടുവാൾ.”
> “ആണ്ടവനേ, എന്നുടയ അപ്പച്ചിയാരൊൻറു കേളായ്
> നാനിരുന്തു ചടൈത്തിടിലും നരൈത്തുകൊണ്ടൈ
> മുടിത്തിടിലും
> ഊനിരന്തു[2] കളിത്തിടിലുമുയിരിളന്തു പോയിടിലും
> കൊറ്റവനാർ പാണ്ടിമന്നൻ കുലശേഖരൻ താനൊഴിയ
> മറ്റൊരുവരെന്നൈവന്തു മാലയിട നിനൈപ്പതില്ലൈ
> എഴുതവൊണ്ണാവടിവഴകൻ ഇലങ്കുംമുടി പാണ്ടിയൻതാൻ
> പഴുതറവേ മാലയിട്ടു പടിയരുളാതിരുന്തിടുകിൽ
> അഴുത കണ്ണീരാറാമൽ അക്കിനിയിൽ നാൻ വീഴ്വേൻ.
> വീഴ്വതുതാൻ നിച്ചയമേ; വെൺകനലിൽ നാൻ വിഴുവേൻ
> വാഴ്വതില്ലൈയൊരുവരോടേ മന്നവരൈത്താനൊഴിയ.”

ദൂതൻ ചെന്നു കന്നടിയന്റെ ഇങ്ഗിതമറിയിച്ചപ്പോൾ കുലശേഖരൻ –

> “പണ്ടിരുന്ത കന്നടിയർ പാണ്ടിയരാചാക്കളോടേ
> കൊണ്ടിരുക്ക വേണമെൻറു കുറിവിട്ട ഞായമുണ്ടോ?”

എന്നു ചോദിച്ചു. ആ വിവരം കന്നടിയൻ അറിയുകയും പുത്രിയുടെ പ്രവൃദ്ധമായ പാരവശ്യം കാണുകയും ചെയ്തപ്പോൾ

> “ഇണങ്കിയും താൻ പിണങ്കിയും താൻ എന്ന
> വകൈയാകിലും താൻ
> മണംചെയ്യിപ്പേനുന്തനുക്കു, മകളേ, നീയും മലങ്കാതേ.”

എന്ന് അവളെ സമാധാനപ്പെടുത്തി. പിന്നീടാണ് കന്നടിയന്റെ യുദ്ധയാത്ര. ഇടയിൽ പല ഉപകഥകളും കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കുലശേഖരൻ ഒരു വേശ്യയെക്കണ്ടു മോഹിച്ച് അവളുടെ താമസസ്ഥലത്തുപോയി തിരിയെ പള്ളിയറയിൽ വരുമ്പോൾ പട്ടമഹിഷി പറയുന്ന വാക്കുകളാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

> “പാർത്തിരുക്കും വേളയിലേ പാണ്ടിമന്നർ കുലശേഖരർ
> കാത്തിരുന്ത ഓട്ടനോടേ കടുകയങ്കേ ചെല്ലുവാരാം.
> ചണ്ടയിടുകളവർ വന്തു തനിവഴിമേൽ മറിത്തുകൊണ്ടു
> കൊണ്ടുപോന പണ്ടമെല്ലാം കൊടുത്തുവിട്ടു
> മനിതരൈപ്പോൽ
> മങ്കനല്ലാൾ വീത്തിരുക്കും മണ്ടപത്തിൽ വന്തിരുന്താർ.
> വന്തിരുന്ത മന്നവർതൻ വളപ്പമെല്ലാം കേട്ടപോതേ
> വന്തു ചാവാ[3] യ്പ്പെൺകൊടിയാൾ തെന്നവനോടേതു
> ചൊൽവാൾ
> തെന്നവനേ, മന്നവനേ, തെൻമതിരൈക്കാവലവാ!
> മന്നവനേ, പാണ്ടിയനേ, മഞ്ചൈവിട്ടു വിലകു മന്നാ
> മുകപ്പണിയുമെടുത്തണിന്തു മുഴുത്തുമിന്നപ്പാതിരാവും
> ഇപ്പൊഴുതേ പോനവിടം എനക്കറിയച്ചൊല്ലു” മെൻറാൾ.
> “പാളയത്തിൽ വേളയങ്കൾ[4] പാർത്തുവരപ്പോനേൻ
> നാൻ.”
> “കയ്യിലിട്ട വളയലെങ്കേ കാല്പന്തിയുമെങ്കെ മന്നാ?”
>
> ***
>
> “പന്നു[5] തമിഴ്പ്പെൺകൊടിയേ,
> പാളയത്തിൽപ്പോറനേരം
> കന്നിയിളംപെൺകൊടിയേ കഴറ്റിവൈത്തുപ്പോനേൻ
> നാൻ”
> “കഴറ്റിവൈത്തുപ്പോനാക്കാൽകരുവേലത്തിൽക്കാണാതോ?
> പൂരായം[6] പറൈന്തീരോ പുകൾപെരിയ പാണ്ടിയനേ?
> പാളയത്തിൽപ്പോനവർക്കു പരിമളങ്കൾ വീശിടുമോ?”
>
> ***
>
> “പരദേശിയൈത്തൊട്ടവർകൾ പള്ളിയറയിലുമാകാതു”
> കാതി[7] യവരിരുപേരും കൺചീറിത്തങ്കളിലേ
> പള്ളിയറൈ വേറെയാനാർ! പടുക്കൈയങ്കെ
> വേറെയാനാർ.”

ഒരു ചിത്തിരമാസം പതിനെട്ടാം തീയതിയായിരുന്നുവത്രേ രാജകുമാരി ശവത്തെ വിവാഹം ചെയ്തത്. അവൾ,

> “എന്നാലേ പാണ്ടിമന്നർ ഇറന്തുവിട്ടാർ! മൂടാവുക്കൾ
> ഇങ്കിരുന്താൽപ്പോരാതു ഇനി നമുക്കപ്പോക്കുമില്ലൈ”

എന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ട്–

> “താമ്രുവണ്ണിത്തെൻകരൈയിൽത്താവാരക്കരൈയതിലേ
> ചന്തണമും കാരകിലും തറിത്തു നല്ല കട്ടൈ കുട്ടി”

അതിൽ തീയെരിച്ച്–

> “വെന്തെഴുന്ത തീക്കുഴിയിൽ മെല്ലിനല്ലാൾതാൻ നടന്താൾ
> മാലൈക്കഴുത്തോടേ മഞ്ചണൈപ്പൂച്ചോടേ”

അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്തു. ആ കുണ്ഡത്തിൽനിന്നു ചെമ്പകക്കുട്ടി എന്ന ദുർദ്ദേവതയായി ആ സാധ്വി പുനരുത്ഥാനം ചെയ്തു തനിക്കും തന്റെ പ്രാണനാഥനും ഓരോ അമ്പലം വേണമെന്നു കന്നടിയനു സ്വപ്നം കാണിക്കുകയും കന്നടിയൻ ആ അപേക്ഷ അനുസരിച്ചു വള്ളിയൂരിനടുത്തുള്ള ഒരു മലയിൽ രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങൾ പണിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ മലയ്ക്കു വടുകച്ചിമലയെന്നാണ് ഇന്നും പേർ പറയുന്നത്.

---

1. മൊയ്= ഞെരുങ്ങിയ.
2. ഊൻ=ശരീരം.
3. ചാവ് = പിശാച്.
4. വേളയം = സൽക്കാരം (താംബൂലദാനം).
5. പന്ന് = പാടുന്ന.
6. പൂരായം = പൊളി.
7. കാതി = പിരിഞ്ഞ്.

4 ഉലകുടപെരുമാൾ പാട്ട്

ഇതിനെ തമ്പുരാൻപാട്ടെന്നും പറയുന്നു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഊരുട്ടമ്പലമെന്ന പേരിൽ ഇന്നും ചില ക്ഷേത്രങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ട്. ഊരുട്ടമ്പലം എന്നാൽ ഊരുകാർ (ഗ്രാമജനങ്ങൾ) ഊട്ടും പാട്ടും നടത്തുന്ന അമ്പലമെന്നാണർത്ഥം. ഈ ക്ഷേത്രങ്ങളെ അധിവാസം ചെയ്യുന്ന മൂർത്തിയാണ് ഉലകുടപെരുമാൾ അല്ലെങ്കിൽ ഉലകുടയ തമ്പുരാൻ. ഇവയിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ കുംഭമാസത്തിൽ കൊടിയേറ്റും ഉത്സവവും ഒടുവിൽ പട (പടയണി)യെന്ന പേരിൽ ഉലകുടയതമ്പുരാന്റെ യുദ്ധയാത്രാഭിനയവും ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേട്ടുകേൾവിയുണ്ട്. ഇപ്പോഴും ചില ആഘോഷങ്ങൾ ഇല്ലെന്നില്ല.

ഇതിവൃത്തം

പണ്ടു വൈകക്കര എന്ന സ്ഥലത്തു പാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കളായ അഞ്ചുരാജാക്കന്മാരും അവരുടെ സഹോദരിയായി മാലയമ്മ എന്നൊരു രാജകുമാരിയും താമസിച്ചിരുന്നു. ആ അഞ്ചുരാജാക്കന്മാരേയും പാണ്ഡ്യമഹാരാജാവ് യുദ്ധത്തിൽ വെട്ടിക്കൊന്നു. സഹോദരിയെ തമ്പുപ്പെരുമാൾ എന്നൊരു രാജാവു വിവാഹംചെയ്തു. ആ കുമാരി സന്താനലാഭത്തിനായി വൈകക്കര ഭദ്രകാളിയെ ഭക്തിപൂർവം ഭജിക്കുകയും ആ ദേവിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ഗർഭം ധരിച്ചു കൊല്ലം 5-ാമാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ വെള്ളിയാഴ്ചയും ഉത്രം നക്ഷത്രവും പൂർവപക്ഷപഞ്ചമിയും കൂടിയ ദിവസം ഒരു പുരുഷപ്രജയെ പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പ്രജയാണ് കഥാനായകൻ. ഉലകുടപെരുമാൾപാട്ടിൽ വൈകക്കരത്തായാരുടെ പള്ളിക്കെട്ടുകഥ, തിരുപ്പൂത്തുകഥ, ഭജനമിരുന്ന കഥ, ഗർഭമുണ്ടായ കഥ, ബാലൻ ജനിച്ച കഥ, എഴുത്തും പയറ്റും പഠിച്ച കഥ, കടലിൽപോരു്, മുടിവെച്ച കഥ, മതിലിടിച്ച കഥ, വാളു വാങ്ങിയ കഥ, പടനടപ്പു്, പാലം കെട്ടു്, മതിരപ്പോരു്, രണ്ടാംപോരു്, ശുക്ക്ളേറ്റു്, ഇങ്ങനെ ഒട്ടനേകം വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ഈ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഓരോന്നിലും മുപ്പത്തിമൂന്നു കാത (ഗാഥ) വീതമുണ്ടെന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നു. ഉലകുടപെരുമാൾ പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ രാജ്യാഭിഷിക്തനായി പതിനേഴു വർഷകാലത്തേയ്ക്കു് അസാധാരണമായ വൈഭവത്തോടുകൂടി പ്രജകളെ പരിപാലനം ചെയ്തു. അഭിഷിക്തനായ ക്ഷണത്തിൽ കുലദേവതയായ ഭദ്രകാളിയെ തീവ്രമായ നിഷ്ഠയോടുകൂടി ആരാധിച്ചു. ദേവി യഥാവസരം പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു.

> “മുക്കിയ മുള്ളന മുടിയുമെകിറും [8]
> മുടിമേലേ ചുറ്റിന അരവണിയും
> അക്കിനിയെരിയുംപോൽ മിഴിയഴകും
> ആനയെടുത്തശയുന്നന കുഴയും
> തക്ക വില്ലിട്ടു പണിയും ചെറുനകയും
> താലികൾ താവടവും മോതിരവും
> കൈക്കിതമൊത്തന ആയുതമനവതി
> കൈത്താരിൽ പലപണിയതുകണ്ടാർ”

ആ ഭയങ്കരമായ രൂപംകണ്ടു പെരുമാൾ ഭദ്രകാളിയോട്ട് ഇങ്ങനെ നിവേദനം ചെയ്തു.

> ‘ഓമനയായ് നമസ്കരിത്തങ്കിളകിനിന്നു
> ഉലകുടപെരുമാളൊന്നറിയിത്തങ്കേ’
> “ഏമമതുചെയ്‌വേനെന്നോ എൻ തായാരേ?
> ഇക്കോലം ചമൈന്തുവരച്ചൊന്നതാരു?
> ആമളത്താലരിയയനും ചിവനും [9] മാലും [10]
> ആനത്തുയിരും തേവമാരും മുനിയും വിണ്ണോർ
> ചോമനെ മുൻചിടയിൽവൈത്ത പരമീചരും
> ചൊല്ലിവിട്ടതുണ്ടോ കേളെന്നതായേ?
> ഔവനത്താലീരെട്ടുക്കരമിണങ്ക
> ആയുതങ്കളെടുത്തുവന്തതേതോ തായേ?
> മൌവനത്താൽ വമ്പുടയ താരുകൻതാൻ
> മാലയിട വന്തിവിടെ നില്പതുണ്ടോ?
> എവ്വനത്താലന്നവനെ വതിത്തപോലേ
> എന്നെയിന്നു കൊല്ലവന്താൽ നാനേൻ ചേയ്‌വൻ.
> കൗവനത്തിൽ കൊടുങ്കാറ്റടിത്തിടിലും
> കാതലുള്ള മരം മുറിന്തുപോകാതെന്നാർ
> അക്കണത്താലെൻ തലമേലെഴുതിനവൻ
> അല്ലെയെന്നു പിന്നെ മറുത്തെഴുതുവാനോ?
> ഇക്കണക്കായെന്തനെയുമുളവതാക്കി
> ഇത്തനൈനാൾ വളത്തവളേ, തമ്പിരാട്ടി;
> ഉൾക്കനത്താൽ മണ്ണുരുവും പിടിച്ചുവച്ചാ-
> ലുടയ്ക്കുനിനൈന്താലതുക്കൊരരുമയുണ്ടോ?
> അക്കനത്താലഞ്ചിറവനല്ല നാനും;
> അടിയനുക്കിങ്കുടവാൾ തന്തനുപ്പവേണമെന്നാർ”

അങ്ങനെ വാദിച്ച് ഉടവാൾ, മാല, കിരീടം, മുതലായ പരിച്ഛദങ്ങൾ വാങ്ങി (‘മാമർപഴിമീളുകയ്ക്കു’) അമ്മാവന്മാരെ വധിച്ച പക തീർക്കുന്നതിനായി മധുരമഹാരാജാവിനോടു യുദ്ധം ചെയ്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആറു സഹോദരന്മാരേയും വധിച്ചു. പരാജിതനായ പാണ്ഡ്യൻ പരദേവതയായ ചൊക്കനാഥസ്വാമിയെ ഭജിച്ചു. ചില വിശിഷ്ടവരങ്ങൾ വാങ്ങി വീണ്ടും പെരുമാളോടു യുദ്ധം ചെയ്തു. ആ യുദ്ധത്തിൽ പെരുമാൾക്കു ഭദ്രകാളി നല്കിയ വാൾ മുറിഞ്ഞുപോയി. അത്തരത്തിൽ ഒരപശകുനം കണ്ടാൽ പിന്നീടു പോർ തുടങ്ങരുതെന്നായിരുന്നു ദേവിയുടെ അരുളപ്പാട്. അതനുസരിച്ചു കഥാനായകൻ യുദ്ധത്തിൽനിന്നു തൽക്കാലം പിന്മാറിയെങ്കിലും ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ഒരു യഥാർത്ഥ ക്ഷത്രിയവീരന് അത്യന്തം അസഹ്യമായ അപജയാവമാനത്തെ ഭയപ്പെട്ടു് ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. അന്ന് ആ ധീരോദാത്തന്റെ മുപ്പത്തിമൂന്നാമത്തെ ജന്മർക്ഷദിനമായിരുന്നു. മാലയമ്മയും മറ്റും പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തു മകനെ പിൻതുടർന്നു. ഈ പാട്ടിന്റെ ആരംഭം താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്.

> “അമ്പിനൊടു വൈകൈതന്നിലേ മന്നരൈവർ
> അവർ പടൈവെട്ടിയൊരു രാച്ചിയവുമാണ്ടു,
> ഇമ്പമുടനാനൈ കുതിരൈത്തിരളുകെട്ടി
> ഇന്തിരനിലും പവനിയായവർ നടത്തി.
> ചെമ്പവഴം മുത്തിനൊടു മാലൈ വകയെല്ലാം
> ചെമ്പൊന്നിണങ്കും തിരുമേനിയിലണിന്തു
> തുമ്പമറവൈവരുമിരുന്തു പലകാലം.
> ചുത്തമന്നരും പടയുമപ്പരിചിൽവാഴ്ന്താർ.”

കഥ പുരാതനമാണെങ്കിലും പാട്ടിനു വലിയ പഴക്കം കാണുന്നില്ല. ‘കോലാഹലത്തോടു നല്ല പറങ്കികൾ’ ‘ചീനർ തുലുക്കരും’ ‘ഊരിൽപ്പടപോന പറങ്കികൾക്ക്’ ‘ലന്തക്കരു’ ‘മുകിലത്തോക്ക്’ ഇങ്ങനെയുള്ള പല പ്രസ്താവനകളിൽനിന്നും ഇതു തെളിയിക്കാവുന്നതാണ്. മഹാകവി കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ തന്റെ ചില തുള്ളക്കഥകളിൽ ഒരു ഉലകുടപെരുമാളെ സ്മരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ; അതു പ്രസ്തുതകഥാപുരുഷൻതന്നെയാണ്. ഘോഷയാത്ര ഓട്ടൻതുള്ളലിൽ

> “മധുരയിൽ മന്നവനെന്നൊടു ചെയ്തൊരു
> മതികപടങ്ങളശേഷമിദാനീം
> മതിമാന്മാരാം മന്ത്രിവരന്മാർ
> മതിയിൽ മറന്നിഹ മരുവീടുകയോ?
>
> ***
>
> മാതുലരൈവരെ വെട്ടിക്കൊന്നൊരു
> പാതകിയാമവനവനിവെടിഞ്ഞു
> പ്രേതപുരത്തിലിരിക്കണമിന്നതി-
> നേതു മെനിക്കൊരു സംശയമില്ല.”

എന്നും മറ്റുമുള്ള വരികൾ സൂക്ഷിച്ചു വായിച്ചാൽ ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഉലകുടപെരുമാളുടെ വാഴ്ചക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തു ലക്ഷ്മീഭഗവതി നർത്തനം ചെയ്തിരുന്നതായാണ് ഐതിഹ്യം; ആ ഐതിഹ്യത്തെ നമ്പിയാരും സ്മരിക്കുന്നു.

---

8. എകിറ്=വീരപ്പല്ല്.
9. ഇന്ദ്രനും ബ്രഹ്മാവും.
10. മാൽ = വിഷ്ണു.

5 പുരുഷാദേവിയമ്മപ്പാട്ട്

കുവലൂർ (നെയ്യാറ്റിൻകര കോവലൂർ) എന്ന ദേശത്ത ചെമ്പൻമുടിമന്നൻ എന്നൊരു രാജാവു ജനിച്ചു. അതിന സമീപമുള്ള പെണ്ണരശുനാട്ടിലെ തമ്പുരാട്ടിയുടെ മകളായി പുരുഷാദേവി എന്നൊരു സ്ത്രീരത്നവും ജനിച്ചു. പുരുഷാദേവി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ആയുധവിദ്യയിലും അശ്വാരോഹണത്തിലും അത്യന്തം വിദഗ്ദ്ധയായിത്തീൎന്നു. ചെമ്പൻമുടിമന്നനു പുരുഷാദേവിയുടെ നാട്ടിൽക്കൂടി ഒരു തീർത്ഥത്തിൽ സ്നാനം ചെയ്യുവാൻ പോകണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പുരുഷാദേവി തന്റെ പ്രാഭവത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനായി കോട്ടകളുറപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗ്ഗം നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. അപ്പോൾ ആ രാജാവു് ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടുകൂടി പെണ്ണരശുനാട്ടിലേയ്ക്കു ചെല്ലുകയും അവിടെവച്ചു് അദ്ദേഹവും രാജപുത്രിയും തമ്മിൽ അതിഘോരമായ ഒരു യുദ്ധമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അന്നു് ആ മഹതിക്കു് ഒൻപതുമാസം ഗർഭമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ "പച്ചപ്പൊളെ പിളർപ്പതുപോലെ" തന്റെ വയറു പിളർന്നു കുഞ്ഞിനെ എടുത്തു് അതുകൊണ്ടു് ആ സ്ത്രീ രാജാവിനെ എറിഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ മാനിയായ ക്ഷത്രിയൻ "പങ്കം ചെയ്താളേ പുരുഷാദേവി" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് വാൾമുനയിൽ ചാടി ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. അശ്വാരൂഢയായ പുരുഷാദേവിയുടെ മരണവും അപ്പോഴേയ്ക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ആ പാട്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ

താഴെക്കാണുന്ന വരികൾ തമ്പുരാട്ടിയുടെ പ്രസവവേദന വർണ്ണിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുള്ളതാണ്.

> "മേനി കാൽ തരിക്കിതല്ലോ; മെയ്യെല്ലാം നോകതല്ലോ;
> കാളകെട്ടും കയറുതുപോൽ കട്ടുമുട്ടായ് വരുകതടി!"
> "ഏതു പക്കം നോകതമ്മാ! ഏന്തിഴയേ! തായാരേ?"
> "വലതു പക്കം ഇടതു പക്കം വയറ്റേടെ തരിക്കതമ്മാ.
> മോതിരങ്കളിട്ട മന്ത മൊഴി [11] കളെല്ലാം നോകതടി!
> പാടകങ്കളണിയുമന്ത പട [12] ങ്കളെല്ലാം നോകതടി!
> കടയ [13] ങ്കൾ പോട്ടമന്തക്കൈകളെല്ലാം നോകതടി!
> വാടാപ്പൂ വൈക്കമന്ത വൈരമുടി നോകതടി!
> ആടൈയുടുക്കമന്ത അടിവയറു നോകതടി!
> പൊരുത്തെലുമ്പൊടു കറുക്കെലുമ്പു
> പൊടിപൊടിയായ്നോകതടി!
> ഒക്കവെട്ടി നോകതടി! ഉരിയാടപ്പോകതില്ലൈ.
> ചാവേനോ പിഴയ്പ്പേനോ താർകഴലേ [14] മരുത്തുവമേ."

വിളവംകോട്ടു താലൂക്കിൽ ചേർന്ന മുഞ്ചിറപ്പടവീട്ടിൽനിന്നാണ് പുരുഷാദേവിക്കു് ഉടവാൾ വെട്ടു പഠിക്കുന്നതിനു രാജഗുരുവിനെ കൊണ്ടുപോകുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു പെണ്ണരശുനാടു് ആറ്റിങ്ങലും ചെമ്പൻ മന്നൻ തീർത്ഥാടനത്തിനു പോകുന്ന സ്ഥലം വർക്കലയിലുമായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിക്കാവുന്നതാണ്. അനേകം ആയുധങ്ങളേയും പയറ്റുമുറകളേയുംപറ്റി മറ്റു പല തെക്കൻപാട്ടുകളിലുമെന്നപോലെ ഇതിലും പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്.

> "വാട്ടം തകരാത കുവലൂരിൽ
> വാളരശർ ചെമ്പൻ മുടിമന്നവർ
> ചേട്ട [15] ത്തുടൻ കോട്ടൈ വഴിയാക
> തീർത്ഥമാടയിങ്കേ വരുവാരേ."
> അന്തമൊഴി കേട്ടു പുരുഷാദേവി
> അമ്മൈപെണ്ണരയാളോടേതുചൊല്വാൾ
> "വാറപടയോടു എതിർപൊരുതു
> മാറ്റാനെ വെട്ടി വിരട്ടിടുവേൻ
> വാതു ചൂതുമാക വന്തതുണ്ടാൽ
> മന്നവനെ വെട്ടിക്കുലൈകൾ ചെയ്‌വേൻ
> എന്തൻ തീർത്ഥക്കരൈതനിലേ
> എപ്പടി തീർത്ഥമാട വരുവാരിങ്കേ?
> വെലമാക വന്തു തീർത്ഥമാടിനാക്കാൽ
> വാളുക്കിരൈയാക ആക്കിടുവേൻ."

എന്നാണ് പുരുഷാദേവിയുടെ ഗർജ്ജനം. ചെമ്പൻമുടി മന്നവന്റെ ദൂതന്റെ പക്കൽ ആ രാജകുമാരി അയയ്ക്കുന്ന പ്രതിസന്ദേശത്തിൽനിന്നു ചില വരികൾ ച്ചവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

> "എന്തനുടെ നാടു വഴി തീർത്തമാടപ്പോണമാനാൽ
> ഏറിവാറ കതിരൈയിറങ്കിവരവേണം.
> ഇട്ടവരും മിതിയടി കഴറ്റി വരവേണം;
> പിടിത്തുവരും മന്തിരവാൾ വൈത്തു വരവേണം;
> കാലാളും തുരൈപതിയും [16] വിട്ടുവൈത്തു മന്നവരും
> കാൽനടയായിങ്കു വരലാമേ.
> കോടി പടൈകൂടി മന്നർ തീർത്തമാട വരുകിലുമോ
> കോഴിയിൻ കഞ്ചും പരുന്തും പോലെ
> കോട്ടൈ വിട്ടു വിരട്ടിടുവേനെന്ന"

---

11. മൊഴി = സന്ധി.
12. പടം = കാൽപ്പടം.
13. കടയം = കടകം.
14. മതത്തുവം = സൂതികർമ്മിണി.
15. ചേട്ടം = ബലം.
16. തുരൈപതി=പ്രധാനസേനാപതി.

6 അഞ്ചുതമ്പുരാൻ പാട്ട്

കൊല്ലം 8-ാം ശതകത്തിന്റെ പൂർവാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ചില തിരുവിതാങ്കൂർ രാജകുടുംബാംഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തഃഛിദ്രത്തെപ്പറ്റിയാണ് അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടിൽ പരാമർശിക്കുന്നത്. ഈ പാട്ടിൽ ചീരാട്ടുപോര്, മാടമ്പുകഥ, പെരുങ്കുളത്തുപോര്, ഏർവാടിപ്പോര്, എന്നിങ്ങനെ നാലു ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ചീരാട്ടുപോര്

പരരാമർ [17] എന്ന തമ്പുരാൻ ഓടനാട്ടു (കായങ്കുളത്തു) ശാഖയിൽപെട്ട ആദിത്യവർമ്മരെന്നും ഉണ്ണിക്കേരളവർമ്മരെന്നും രണ്ടു രാജകുമാരന്മാരെ വേണാട്ടിലേക്കു ദത്തെടുത്തു. അവർ പ്രകൃത്യാ സമരഭീരുക്കളായിരുന്നു.

> “പടയറിയാരിടയറിയാർ;
> പാരവെടിച്ചത്തം കേട്ടറിയാർ;
> കുതിരത്തുളിയവർ കണ്ടറിയാർ;
> കുക്കവിളിച്ചത്തം കേട്ടറിയാർ;
> ആനനടയവർ കണ്ടറിയാർ;
> അതുര [18] വെടിച്ചത്തം കേട്ടറിയാർ.”

അങ്ങനെയിരിക്കേ അദ്ദേഹം ഒരു യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചുപോയി. അടുത്ത അവകാശി പരരാമർ ആദിത്യവർമ്മാ എന്നൊരു രാജാവായിരുന്നു. ദത്തുപുക്ക ആദിത്യവർമ്മാ (വഞ്ചി ആദിത്യവർമ്മ എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞുവരുന്നത്) അർദ്ധരാജ്യം തനിക്കു കിട്ടണമെന്നു ശഠിച്ചു. രാജാവും മന്ത്രിമാരും അതിനു വഴിപ്പെട്ടില്ല. അപ്പോൾ പരേതനായ അമ്മാവന്റെ തിരുമാസം നടത്തുവാൻ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നു വഞ്ചിആദിത്യവർമ്മരും ഉണ്ണിക്കേരളവർമ്മരും പറഞ്ഞു. രാജാവു കഴക്കൂട്ടത്തു പിള്ളയെ വരുത്തുവാൻ ആളയച്ചു. ഇരുപ്പുക്കൊടി [19] തെങ്കലയപ്പെരുമാളെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിനു പാട്ടിൽ കാണുന്ന പേർ. ദൂതൻ കഴക്കൂട്ടത്തുചെന്നു കലയപ്പെരുമാളെക്കാണുന്നു.

> “ഓട്ടൻ നാനെന്റു കേട്ടപൊഴുതിലേ
> ഉറ്റങ്കിളകിയേ മുന്തി വലിപ്പാരാം.
> മുന്തിവലിത്തന്ത നീട്ടുതനൈവാങ്കി
> മുകന്തു കണ്ണിലൊറ്റിപ്പിളൈള മകിഴവേ
> പിളൈള മരുമക്കൾ കൈയിൽ കൊടുപ്പാരാം
> പിരിയത്തുടൻ നീങ്കൾ വായിത്തിടുമെന്റു
> വായിത്തിടുവാരേ പിളൈളമരുമക്കൾ.
> വന്നച്ചിലയാളരുന്നിക്കേൾപ്പാരാം.”

രാജാജ്ഞയുടെ താൽപര്യം ഗ്രഹിച്ച് ഒരു വലിയ സേനയോടുകൂടി കലയപ്പെരുമാൾ കേരളപുരത്തേക്കു പോയി. താഴെക്കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടപ്പുറപ്പാടിനെപ്പറ്റിയുള്ള വർണ്ണനയാണ്.

> “അമ്പിനാലെ തെൻകലയനുയർന്ന തണ്ടിയലിരുന്നുടൻ
> അഴകിനൊടു പടയടി പരന്തപടി
>   നികരണിക്കണിചെരുമിട
> ചെരുമിടപ്പടയ്ക്കിടയിൽനിന്റു ചിവിയാർകൾ
>   തണ്ടിയലെടുപ്പരാം
> ചെന്നുടൻ തൊഴുതുനിന്ന മരുമക്കൾ നിന്ന
>   തനിമയൈക്കണ്ടുടൻ
> കണ്ടു തെൻകലയനാടനമ്പിനൊടു നല്ല പുത്തിമതി
>   ചൊല്ലിയേ
> കനകതണ്ടിയലൊടും പെരുമ്പടയിൽ മുന്നണിക്കണി
>   നടപ്പരാം
> നടപ്പരാം പടമേളവാത്തിയം വെല്ലുവെല്ലെന്നു വിരുതോടേ
> വിരുതുകുമറിടവിരുതുടൻ പടൈ കഴൈക്കൂട്ടം വയൽ
>   കടപ്പരാം”

മാടമ്പുകഥ

കൊല്ലം 710-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു വേണാടു ഭരിച്ചിരുന്ന സകലകലമാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനു പലകല ആദിത്യവർമ്മ എന്നൊരു അനന്തരവൻ ജനിച്ചു. ആദിത്യവർമ്മയ്ക്കു തിരുമാടമ്പിനുള്ള കാലം സമീപിക്കയാൽ അതു കഴിപ്പിച്ചു വേഗത്തിൽ തിരുവിതാങ്കോട്ടു രാജധാനിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ രാജപ്രതിനിധിയായി കഴക്കൂട്ടത്തുപിള്ള ആറ്റിങ്ങലേക്കു പോകുന്നു. അമ്മതമ്പുരാൻ ആദ്യം പല തടസ്സങ്ങളും പറയുന്നു എങ്കിലും മാമ്പള്ളിപ്പണ്ടാല

> “രാചകോത്തിരത്തിൽപ്പിറന്നാലോ
> അപിഴേകമുടി വൈക്കവേണം;
> അപിഴേകമൊന്റു പിഴകിനാലോ
> തിരുവായിത്തുക്കു [20] പൊല്ലാതെയമ്മാ.”

എന്നുപദേശിച്ചതു കേട്ട് അതിനു വഴിപ്പെടുകയാൽ പുത്രന്റെ തിരുമാടമ്പു നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ വിട്ടുപിരിയാറാകുമ്പോൾ അമ്മ “എന്നെ മറപ്പായോ ഇളവരശേ?” എന്നു ചോദിക്കുകയും അതിനു മകൻ –

> “എന്നും മറപ്പേനോ തിരുത്തായേ?
> പെറ്റകോയിലുമാറ്റങ്ങലും
>
> [21] ആട്ടേയ്യൊരുനാൾ വന്നടിയൻ
> തൊഴുതുകൊണ്ടു പോവേനല്ലോ”

എന്നു മറുപടി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു. സകലകല കൊല്ലം 718-ലും പലകല 719-ലും മരിച്ചതായി കാണുന്നതിനാൽ അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടിലേ ചീരാട്ടുപോരു നടന്ന കാലം അതിനു പിന്നീടാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പെരുങ്കുളത്തുപോരും, ഏർവാടിപ്പോരും

ദേശിങ്ങനാട്ടു (കൊല്ലം) ശാഖയിൽപ്പെട്ട ചങ്കിലിമാർത്താണ്ഡവർമ്മാ എന്ന രാജാവ് ആ നാട്ട് വാണിരുന്ന രവിവർമ്മാവിന്റെ സഹ്യപർവ്വതത്തിനു കിഴക്കുള്ള ദേശങ്ങൾ അടക്കി അദ്ദേഹത്തെ പലവിധത്തിൽ കഷ്ടപ്പെടുത്തി. രവിവർമ്മാ സകലകല മാർത്താണ്ഡവർമ്മാവിനെ ശരണം പ്രാപിക്കുകയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മാ പലകല ആദിത്യവർമ്മാവിനെ അദ്ദേഹത്തിനു തുണയായി അയച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. പെരുങ്കുളത്തും ഏർവാടിയിലുംവച്ചു നടന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ ആദിത്യവർമ്മാ കലയപ്പെരുമാളുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ചങ്കിലിയെ തോല്പിച്ചു. തിരിയെ വന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു മൂപ്പേറ്റാൽ കൊള്ളാമെന്നൊരു ദുരാഗ്രഹം മനസ്സിൽ തോന്നി ആഭിചാരപ്രയോഗംകൊണ്ടു സകലകലയെ പരേതനാക്കി. അതറിഞ്ഞു കഴക്കൂട്ടത്തുനിന്ന് ഓടിയെത്തിയ കലയപ്പെരുമാളേയും കന്നൻ പുലിക്കൊടി ഇരവിപ്പിള്ള എന്ന മന്ത്രിയുടെ ഏഷണിക്കു വശംവദനായി കൊല്ലിച്ചു. പക്ഷേ ആ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം അദ്ദേഹം ഉടൻ തന്നെ അനുഭവിക്കാതിരുന്നില്ല. പളുകൽ പെരുമണ്ണാന്റെ

> “മാമനുക്കു വിട്ടൊരു പേയ്
> മരുമകനിടത്തിലും ചെല്ലുവാരാം.”

ആ ബാധ ആരുടെ കൈക്ക് ഒഴിയുമെന്നു പ്രശ്നം വയ്പിച്ചതിൽ പരിശുവൈക്കൽ പറമണ്ണാന്റെ കൈക്ക് ഒഴിയുമെന്നു കണ്ടതിനാൽ അയാളെ ആളയച്ചു വരുത്തി; ആ മന്ത്രവാദി ബാധയെ പിടിച്ചുകെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. എന്നാൽ വഴിയിൽവെച്ചു ഇരവിപ്പിള്ള തങ്ങളെ ചില മറവന്മാർ തീണ്ടിയതു് എന്തിനെന്ന് അയാളോടു കയർത്തതിനാൽ

> “പേമുട്ടിയടിത്തുടൈത്തു-
> പ്പേ തിരിയെ വിടുകുതാരാം.”

ആ ബാധ തിരികെ വന്നു പലകല ആദിത്യവർമ്മാവിനേയും കൊന്നു. തദനന്തരം അവരെല്ലാം ദുർദ്ദേവതമാരായിത്തീർന്ന് ഇരവിപ്പിള്ളയെ സകുടുംബം വധിക്കുകയും ഒടുവിൽ ഭക്തന്മാർ കഴിപ്പിച്ച ഊട്ടും പാട്ടും പറ്റി ഓരോ സ്ഥാനങ്ങളിൽ അമരുകയും ചെയ്തു. ഇരുപ്പുക്കൊടിമാടൻ എന്ന പേരിലാണ് കഴക്കൂട്ടത്തു പിള്ളയെ ജനങ്ങൾ വന്ദിച്ചുതുടങ്ങിയതു്.

അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾക്ക് അനുപപത്തി കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു് ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർചരിത്രം സംബന്ധിച്ച് ഒരനർഘമായ നിധികുംഭമായി പരിലസിക്കുന്നു. വളരെ ദീർഘമായ ആ കൃതിയിൽനിന്നു ഞാൻ ഏതാനും ചില വിവരങ്ങൾ മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളു. സകലകല മാർത്താണ്ഡവർമ്മാ, പലകല ആദിത്യവർമ്മാ, പരരാമർ, പരരാമാദിത്യർ, വഞ്ചിആദിത്യവർമ്മാ ഈ അഞ്ചു രാജാക്കന്മാരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അതിന് അഞ്ചുതമ്പുരാൻപാട്ടെന്നു പേർ വന്നതു്.

---

17. ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വേറേ രേഖകൾ കണ്ടിട്ടില്ല.
18. അതുര = അസുര.
19. ആ വീരന് ഇരുമ്പുകൊടിയുണ്ടായിരുന്നതിനാലാണ് ഈ ബിരുദം ലഭിച്ചതു്.
20. ആയിത്തുക്കു = ആയുസ്സിന്.
21. ആട്ടേയ്ക്കു് = ആണ്ടേയ്ക്കു്.

7 ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോര്

ഈ പാട്ടിനു കണിയാങ്കുളത്തുപോരെന്നും പേരുണ്ട്. തെക്കൻപാട്ടുകളിൽ ഇത്ര പ്രസിദ്ധി മറ്റൊരു ഗാനത്തിനും ഇല്ല. മധുരയിലെ നായക്ക രാജവംശത്തിന്റെ നടുനായകമായ തിരുമലനായക്കർ കൊല്ലം 810-ാമാണ്ടു തിരുവിതാംകൂർ വാണിരുന്ന രവിവർമ്മകുലശേഖരനെ കീഴടക്കുവാൻ ഒരു വലിയസൈന്യത്തെ നിയോഗിച്ചു. ആദ്യത്തെ യുദ്ധത്തിൽ ആ സൈന്യം തോല്ക്കുകയും അതിന്റെ നായകനായ വേലയ്യൻ ഹതനാകുകയും ചെയ്തു. അതു കേട്ടപ്പോൾ മധുരയിലെ പ്രധാനസേനാപതിയായ രാമപ്പയ്യൻ തന്റെ സ്വാമിയുടെ ആജ്ഞ വാങ്ങി “പഴിക്കു പഴി മീളുന്ന” തിനായി പണകുടിയിൽ വീണ്ടും പടശേഖരിച്ചു പാളയമടിച്ചു താമസിച്ചു. രവിവർമ്മാവിനു കല്ക്കുളത്ത് ഏഴു മന്ത്രിമാരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ “പുകൾപെറ്റ കേരളപുരമെന്നമരും പുരമതിൽ വാഴും മുഖ്യനതാകിയ രാജൻതന്നുടെയുറ്റൊരുസുതനായ് വന്നു ജനിച്ച നല്ലിരവിപ്പിള്ളെ” യായിരുന്നു പ്രധാനൻ. മാർത്താണ്ഡൻ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള എന്ന പേരിൽ സുവിദിതനായ ആ രാജപുത്രൻ ആപത്തിനെ തൃണീകരിച്ചു സർവാഭിസാരസമ്പന്നനായ രാമപ്പയ്യനോടു കണിയാങ്കുളം പോർക്കളത്തിൽ എതിരിട്ടു വെട്ടിമരിച്ചു വീരസ്വർഗ്ഗം പൂകുന്നതാണ് ഈ പാട്ടിലെ ഇതിവൃത്തം. ഇതു കന്നടിയൻ പോരുപോലെ അനുവാചകന്മാരെ ആപാദചൂഡം കോൾമയിർകൊള്ളിക്കുന്ന ഒരു ഗാനമാകുന്നു. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. പ്രയാണത്തിന്റെ തലേദിവസം രാത്രിയിൽ ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളയുടെ അമ്മയും ഭാര്യയും പല ദുഃസ്വപ്നങ്ങളും കാണുന്നു. പിറ്റേന്നു കാലത്ത് ആ രാജഭക്തനായ രണശൂരനെ പല പ്രകാരത്തിലും പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ നോക്കീട്ടും സാധിക്കാത്തതിനാൽ ആ കാര്യത്തിനു ഭാര്യയെ പറഞ്ഞയയ്ക്കുന്നു. ഭാര്യയും ഭർത്താവുമായി നടക്കുന്ന സംഭാഷണത്തിലെ ചില വരികളാണ് താഴെ ചേർക്കുന്നത്.

“വാടീ നീ പെൺകൊടിയേ ഉൻ മണവാളൻ പടൈ പോറാർ
കേട്ടാളേ പെൺകൊടിയും കെടുമതിയൈത്താൻ നിനൈന്തു.
പഞ്ചരത്നച്ചേലൈതന്നൈ പൈപ്പൊന്തൊടിയാൾ കൊയ്തുടുത്താൾ
മിഞ്ചിതൻ കുടമശൈയ മെല്ലിനല്ലാൾ പിള്ളെ മുന്നേ
വാണുതലാൾ വന്തുനിന്റു മന്തിരിയോടേതുചൊല്വാൾ”
“ഏൻ കാണും പർത്താവേ! നീ രിന്റുപടൈ പോകവേണ്ടാം
നേറ്റിരവു പഞ്ചണൈമേൽ നിത്തിരൈയാലുറങ്കയിലേ
പാർത്തിരുക്കച്ചനിയൻ വന്തു പർത്താവെക്കൊട്ടു[22] പോകക്കണ്ടേൻ
ആലമരം മൂട്ടോടെ ആടിനകണ്ടു വിഴവും കണ്ടേൻ
വാതുക്കൽ നീരാഴി വരമ്പിടിന്തു നികരക്കണ്ടേൻ
കണ്ട കിനാവത്തനൈയും കാവലർക്കുപ്പൊല്ലാതു
പൊല്ലാത കനവു കണ്ടാൽപ്പടൈ പോവർകളോ പോർവേന്താ?”
“പടൈ പോകാതിങ്കിരുന്താൽ പാരിലുള്ളോർ നകൈയാരോ?
ഇന്തപ്പടൈ പോകാതിങ്കിരുന്താലിരവികുലത്തുക്കിഴുക്കല്ലവോ?
ഏഴുകടലപ്പുറത്തിലിരുമ്പറൈക്കുള്ളിരുന്താലും
എമരാജദൂതർവന്താലില്ലെയെൻറാൽവിടുവാരോ?
കല്ലാലേ കോട്ടൈ കെട്ടി കല്ലറൈക്കുള്ളിരുന്താലും
കാലനുടയാളു വന്താൽ കണ്ടില്ലെൻറാൽ വിടുവാരോ?
നമരാജദൂതർ വന്താൽ നാളൈയെൻറാൽ വിടുവാരോ?
വിളൈന്ത വയലറുപ്പതുക്കു വിചനപ്പെടവേണ്ടാം കാൺ.”

യുവരാജാവായ മാർത്താണ്ഡവർമ്മാവിന്റെ അനുമതി വാങ്ങി യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്ന ആ വീരനെക്കണ്ടു പൗരസ്ത്രീകൾ ആനന്ദപാരവശ്യംപൂണ്ടു പാടുന്ന കുമ്മിയിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്.

“പടൈക്കുപ്പോറാരിരവിപ്പിള്ളെ പമ്പരമുത്തുക്കുടൈ ചെരുമ
കുടൈക്കുത്താഴേയിരവിപ്പിള്ളെവാറ കോലുവെപ്പാരടി തോഴിപ്പെണ്ണേ!
നങ്ങേലി, കോതാ, യിരവിക്കുട്ടീ, നാണിയേ, നീലമാ, യയ്യുക്കുട്ടീ,
തങ്കളിൽ തങ്കവളൈകിലുങ്ക – ഇന്നും തഴൈത്തുക്കുമ്മിയടിപ്പോമടീ.
ചീപ്പിട്ടുക്കോതിത്തലൈമുടിത്തു – നല്ല ചിങ്കാരക്കണ്ണുക്കു മയ്യെഴുതി
കാപ്പിട്ടകൈയിൽ വളൈ കിലുങ്ക – ഇന്നും കുപ്പിട്ടു കുമ്മിയടിയുങ്കടി,
കുമ്മിയടി പെണ്ണേ കുമ്മിയടി, കോവിളങ്കയ്യെക്കുലുക്കിയടി.
എന്നൊപ്പം കുമ്മിയടിക്കാട്ടാലുന്നൈ – യീത്തപ്പടപ്പിലെറിന്തിടുവേൻ.
മുത്തുപ്പതിത്ത തലപ്പാവാം – നല്ല മോകനപ്പല്ലാക്കു വാകനമാം
തന്തപ്പല്ലാക്കിലേയേറിക്കൊണ്ടെങ്കൾ തളവാ വാറതൈപ്പാരുങ്കടി.

***

ചുട്ടിക്കുതിരൈമേലേറിക്കൊണ്ടു – പിള്ളെ തുലുക്കവേഷവും പോട്ടുക്കൊണ്ടു
പട്ടാണിമാരുടൻ കൂടിക്കോണ്ടു പടൈക്കു പോറതൈപ്പാരുങ്കടീ.
കാരിക്കുതിരൈയാം കാലാളാം – നല്ല കാലുക്കുപ്പപ്പത്തുവെണ്ടയമാം.[23]
കാരിക്കുതിരൈ പുറപ്പെടുമ്പോൾ കളക്കാട്ടുക്കോട്ടൈ കിടുങ്കിടുമേ!!”

യുദ്ധത്തിൽ കുതിരയിൽനിന്നിറങ്ങി പിള്ള ഒരു പട്ടാണിയെ കുത്തുമ്പോൾ അനേകം രാകുത്തന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വളഞ്ഞുകൊന്നു. അന്ന് ആ സേനാനിക്കു മുപ്പത്തിരണ്ടാമത്തേതായിരുന്നു വയസ്സ്. മരിച്ചത് 810-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 18-ാനുയുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തല വെട്ടിയെടുത്തു പട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞു തിരുമലനായ്ക്കരുടെ മുന്നിൽ ഭടന്മാർകൊണ്ടു ചെന്നപ്പോൾ ആ ധീരോദാത്തൻ വളരെ വ്യസനിച്ചു.

“അയ്യോ! ഇന്തത്തുരൈയൈപ്പോലെ
അവനിതന്നിൽപ്പാർത്താലൊരുവരുണ്ടോ?
നാടുതന്നിലിന്ത ഇരവിയൈപ്പോൽ
നല്ല മന്തിരിമാർകളുണ്ടോ?
ഓടുതന്നിലിരന്തുണ്ട അയ്യൻ
ഉലകിൽ പടൈത്താനോ ഇരവിയൈത്താൻ?
വൈയം പുകഴുമിവരുടയ
വജ്രപ്പണിയിട്ട കാതഴകും
കുണ്ടു കസ്തൂരിപ്പൊട്ടഴകും
കാതിൽത്തരിത്തതോർ മുത്തഴകും
കൈയിൽ പിടിത്തതോർ വാളഴകും
കൈയുമെഴുമ്പിത്തോ ഇവരൈവെട്ട?
കണ്ടവർമനമുമിരങ്കാതോ?
പോതമറിയാത രാമപ്പയ്യൻ
പോരിൽച്ചതിയാക കൊന്നുപോട്ടാർ.”

പ്രേതമടക്കുന്നതിനു മുമ്പു കഥാനായകൻ അഞ്ചു വയസ്സുമുതൽ എടുത്തുവളർത്ത കുഞ്ചാകോട്ടു ചക്കാലകാളിനായർ രാമപ്പയ്യന്റെ പാളയത്തിൽ ചെന്ന് ആ തല തിരിയേ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഭാഗവും മറ്റും അത്യന്തം പുളകപ്രദമാണ്.

---

22. കൊട്ടു = കൊണ്ടു.
23. വെണ്ടയം = പാദകടകം.

8 പഞ്ചവൻകാട്ടുനീലിയുടെ പാട്ട്

പഴവനല്ലൂർ അമ്മയപ്പൻകോവിലിലേ ഒരു ദാസി ക്ഷേത്രകൈങ്കര്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് ഒരു ദിവസം തന്റെ ഗൃഹത്തിലേക്കു തിരിയെപ്പോകുമ്പോൾ ആ കോവിലിലെ ശാന്തിക്കാരനായ നമ്പി അവളെക്കണ്ടു മോഹിച്ചു. അവൾ ആ മൂഢനെ വശീകരിച്ചു സർവസ്വവും കൈക്കലാക്കി. പണമില്ലാതായപ്പോൾ ആ ദാസിയുടെ അമ്മ ഇറങ്ങിപ്പോകാൻ പറഞ്ഞു. നൈരാശ്യത്തോടുകൂടി അയാൾ ആ ദേശം വിട്ടു. അപ്പോഴേക്കു പശ്ചാത്താപാർത്തയായ ദാസി അയാളെ പിന്തുടർന്നു. വഴിക്കുവച്ചു് അന്തർവത്നിയായ അവളുടെ ആഭരണങ്ങളെല്ലാം അഴിച്ചെടുത്തു നമ്പി അവളെക്കൊന്നു. അടുത്തുനിൽക്കുന്ന ഒരു കള്ളിച്ചെടിയെ സാക്ഷിയാക്കിക്കൊണ്ടാണു് അവൾ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്തതു്.

അത്യുൽക്കടമായ ആ പാപത്തിന്റെ ഫലം ഘാതകൻ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ അനുഭവിച്ചു. ദാഹം തീർക്കുവാൻ ഒരു കിണറ്റിൽനിന്നു വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ ഒരു പാമ്പു കടിച്ചു് അയാൾ മരിക്കുകയും ആഭരണപ്പൊതി കിണറ്റിൽ വീഴുകയും ചെയ്തു. അടുത്ത ജന്മത്തിൽ നമ്പി ചോളദേശത്തിൽ ആനന്ദൻ എന്ന ചെട്ടിയായും ദാസി നീലിയെന്ന ബാധയായും ജനിച്ചു. നീലി ഒടുവിൽ ആനന്ദന്റെ വയറുപിളർന്നു് അവിടെ ഒരു പന്തം നാട്ടി താൻ കൈക്കുഞ്ഞാക്കിയിരുന്ന കള്ളിക്കൊമ്പും അവിടെ നട്ടു് ആകാശത്തേക്കു പറന്നുപോയി. ശാന്തിക്കാരൻ ദാസിയെ കൊന്നതു് അഗസ്തീശ്വരം താലൂക്കിൽ പെട്ട കള്ളിയങ്കാട്ട് എന്ന സ്ഥലത്തുവച്ചായിരുന്നു. അവിടെ ഇന്നും പഞ്ചവൻകാട്ടു ഇശക്കി എന്ന ദുർദ്ദേവത കുടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടു്. ആ പാട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

> “കൊട്ടുക്ക മുതലില്ലാമൽ കുറിവന്ത മറയോനും
> അടുത്ത നാളിൽ വേളയിലെ അവൾ വീട്ടിൽ
>   പോയിരുന്താൻ.
> കൈപ്പൊരുളുമില്ലാമൽ കാതലിയാൾ കാണവില്ലൈ.
> നിറവില്ലാപ്പാതകത്തി നിഷ്ഠൂരത്തായ്ക്കിഴവി
> മറയോനൈക്കണ്ട പിമ്പേ മകളോടേ ചണ്ടയിട്ടാൾ
> ‘അരക്കാശു കിടയാതേ ആൺപിള്ളൈയോടിരുന്തു-
> ചിരിത്തു വിളയാടുവതും തിനന്തിനമായലക്കൊട്ടപ്പം
> കഴകടിയിൽ നാപോലെ കാത്തിരുന്തും തൂങ്കുകിറായ്.’
> നേരാക വേതിയൻതൻ നെഞ്ചുനേരേ കാൽ നീട്ടി
> വാരുമെൻറു ചൊല്ലാമൽ വാർത്തകൂറാതേയിരുന്താൾ.
> ‘കൂത്താട്ടമവർ വീട്ടു കൊണ്ടകാണിയോ ഉനക്കു?
> ഉത്തരവുമില്ലാമൽ ഓയാതേ വരുവാനേൻ?
> ചെത്തവനേ, പാപ്പാനേ, തിണ്ണൈവിട്ടു് എഴുന്തിരേടാ,’
> കിഴവിയുടെ പേച്ചെയെല്ലാം കേട്ടിരുന്ത മറയോനും
> അഴുതുകൊണ്ടു്, അവനുടയ അകരമതിൽപ്പോകാമൽ,
> കൊണ്ടാടിപ്പൂചൈ ചെയ്യും കോവിലുക്കും പോകാമൽ,
> പട്ടണത്തെ വിട്ടിറങ്കി പ്പരദേശം പോനാനേ.”

9 മറ്റു ചില പാട്ടുകൾ

ഇനിയും (1) ഉദയഗിരിക്കോട്ടയിൽ അരശിൻമൂട്ടിൽ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്ത സതി ചെമ്പകവല്ലി മുതലായി പല സ്ത്രീരത്നങ്ങളേയും (2) കവിശ്രേഷ്ഠനായ കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ തുടങ്ങി പല പുരുഷകേസരികളേയും പറ്റി പാട്ടുകളുണ്ട്. അവയെ സ്ഥലദൗർലഭ്യത്താൽ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനെപ്പറ്റിയുള്ള പാട്ടിനു പുതുവാതപ്പാട്ട് എന്നാണ് പേർ പറയുന്നത്. പഞ്ചവൻകാട്ടു നീലി, ചെമ്പകവല്ലി, പുതുവാത, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള ഈ നാലുപാട്ടുകളിൽനിന്ന് അനേകം ഭാഗങ്ങൾ ഞാൻ സാഹിത്യ പരിഷത്ത്ത്രൈമാസികത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ദേശചരിത്രത്തെ മാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്ന വേറേ ചില പാട്ടുകളുണ്ടു്; അവയെക്കൊണ്ടു പാരത്രികമായ ഫലമൊന്നും തൽക്കർത്താക്കൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളാണു് (1) വലിയതമ്പി കുഞ്ചുത്തമ്പി കഥ. (2) ധർമ്മരാജാവിന്റെ രാമേശ്വരയാത്ര. (3) ദിവാൻവെറ്റി മുതലായവ. തിരുവിതാംകൂറിലെ വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതുലനായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രന്മാരായ വലിയ തമ്പി, കുഞ്ചു തമ്പി, ഇവർക്കും തമ്മിലുണ്ടായ വിരോധത്തിന്റെ കാരണവും, തന്നിമിത്തം രാജ്യത്തിൽ സംഭവിച്ച അന്തഃഛിദ്രവും, തമ്പിമാരുടെ വധവും മറ്റുമാണു് ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ പാട്ടിൽ വർണ്ണിക്കുന്നതു്. ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. തമ്പിമാരുടെ അകാലമരണം കേട്ടു് അവരുടെ മാതാവു വ്യസനിക്കുകയാണു്.

“പട്ടുവിട്ടാരെൻറ വാർത്തൈ പൈന്തൊടിയാൾതാൻ കേട്ടു
ചുട്ടുവിട്ട മെഴുകതുപോൽ ചോർന്തു ഉടൽ തള്ളാടി.
പട്ടുവിട വരുകുതെമ്പാൾ പാലകരൈക്കാണാമൽ
കട്ടിവൈത്ത പൊന്നതുപോൽ കളൈന്തേനേ
എന്മകനൈ.
വീട്ടുവിട്ടേൻ നാനൊരു നാൾ വീത്തിരുന്താലെന്ന പലൻ?
ഇങ്കിരുന്താൽ പലനുമില്ലൈ; ഇറന്താലും പലനുമില്ലൈ;
കൊതിക്കുതല്ലോ വയറതുതാൻ കുഞ്ചുതമ്പീയെൻറുഴതാൾ.
അഴുതാളേ തായാരും ആണഴകാ വലിയ തമ്പീ,
പെറ്റ വയർ കൊതിക്കുതല്ലോ പുത്തിരരൈക്കാണാമൽ.
പറ്റിവയറെരിയുതല്ലോ പറപ്പാകത്തോൻറുതല്ലോ.

***

അഴുതാളേ തായാരും ആയിഴയാൾ തങ്കയരും

***

അഴുതാളേ എൻ പിറപ്പേ, ആരു തുണൈ എന്തനുക്കു?

***

മന്നരുടൻ പകൈത്തവർകൾ വയ്യകത്തിലിരിപ്പതുണ്ടോ?”

ധർമ്മരാജാവെന്ന വിശിഷ്ടബിരുദത്താൽ പ്രഖ്യാതനായ രാമവർമ്മ മഹാരാജാവു 959-ൽ രാമേശ്വരത്തേയ്ക്കു തീർത്ഥസ്നാനത്തിന് എഴുന്നള്ളിയതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പാട്ടാണു് രാമേശ്വരയാത്ര. ഇതും എന്റെ ഒരു ഉപന്യാസത്തിനു വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദിവാൻവെറ്റി എന്നതു രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റേയും ദിവാൻ കേശവദാസന്റേയും മഹിമകളെ വാഴ്ത്തുന്ന ഒരു ഗാനമാകുന്നു. അതു തോവാളത്താലൂക്കിൽപ്പെട്ട ചെമ്പകരാമൻ പുത്തൂരിൽ തിരുവാനന്തം എന്ന ഒരു കവിയുടെ കൃതിയാണു്; അതിന്റെ നിർമ്മിതി കൊല്ലം 970-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 28-ാംനുയുമാണു്. മഹാരാജാവു് ആലുവായിൽ അനുഷ്ഠിച്ച യാഗത്തെപ്പറ്റി കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“ഉരൈതേറി രാമവർമ്മരുലകെല്ലാം നലമതാക-
ത്തരൈ പുകഴാൽവായെൻറു തലമതിലില്ലം കട്ടി
നിരൈ പുകഴ്വെൾവിയാകം നിറവേറ്റ വേണുമെൻറു
തിരൈ കടലു് തുയലു് മാല്വന്തു തെരിചനം ചാതിത്താരെ
താരണി പുകഴും വേന്തർ തർമ്മമാൽ രാമവർമ്മർ
നേർതരും മന്ത്രിമാർക്കും രകചിയച്ചെയ്തിചൊല്ലി
പാർ പുകഴാല്വായു് തന്നിൽ പതിനെട്ടു ഇല്ലങ്കട്ടി
ചീർ പുകത്താനംചെയ്തു ജയവേൾവിയാകം ചെയ്താർ.”

ടിപ്പുവിന്റെ സന്ദേശമാണു് താഴെക്കാണുന്നതു്.

“മെയ്ത്തതോർ പെരുമ്പടൈപ്പുവേന്തനുമറിന്തിരുക്ക
തത്തിചേരയ്തർ ടിപ്പു തളകർത്തൻ പടചിച്ചായ്പു
അത്തലംതന്നിൽ വന്തു അരചരൈക്കുടിക്കണ്ടു
ഉത്തതോർ ടിപ്പുചൊന്ന ഉറുതിയൈയറിവിത്താനേ.”
“അറിവുടൻ നീതികൾ വേണമതു തരവില്ലൈയാനാൽ
ക്കുറിയുടൻ പടൈയെഴുമ്പിക്കോട്ടൈയിൽ
വരുവോമെന്നു.”
“അറിവുള്ള ചിങ്കത്തിൻപാലാനൈ വന്തെതിർക്കുമാകില്
തെറിപടും യാനൈ തോർക്കും ചിങ്കമേ വെല്ലു” മെൻറാർ.
“വെല്ലുവോമെതിർപ്പാനാകിൽ, വെരുട്ടുവോം
വെരുട്ടിയോട്ടി-
ക്കൊല്ലുവോം ശ്രീരങ്കത്തിൽക്കോട്ടൈയും പിടിപ്പോമെൻറു
ചൊല്ലുവായുനക്കു മേലാം തുരയയ്തർ ടിപ്പുക്കെൻറാർ;
വല്ലതോർ വടചിപോനാൻ; മന്നർ പാരരച്ചുചെയ്താർ.”

ഈ പാട്ടിനും മറ്റും പറയത്തക്ക പഴക്കമില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

11 ദേവാരാധനത്തിന് ഉപയുക്തങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ

ശാസ്താവിനേയും സർപ്പങ്ങളേയും പ്രീതിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഗാനങ്ങളും ഇത്തരത്തിലുള്ള മലയാംതമിഴ്പ്പാട്ടുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണ്മാനുണ്ട്. ശാസ്താമ്പാട്ടു വളരെ ഹൃദയങ്ഗമമാണ്. ഒരു കാലത്ത് ആ പാട്ടു മാത്രമേ വില്ലുകൊട്ടിപ്പാടി വന്നിരുന്നുള്ളു എന്നും പിന്നീടാണ് അപമൃത്യുവശഗന്മാരെയും മറ്റും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ഗാനങ്ങൾ നടപ്പായതെന്നുമാണ് ഐതിഹ്യം. അതു പക്ഷേ വാസ്തവമായിരിക്കാം. എന്തെന്നാൽ ശാസ്താംപാട്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുള്ള

> “താനാകിന പൊന്നും കൈലാസത്തിൽ
> തക്ക ശിവനുമയാളും വീറ്റിരുന്താർ;
> ഇരുന്താരസുരർകളും പാതാളത്തിൽ
> ഇരുഷി മുകിൽവർണ്ണൻ ചക്കിറത്താൽ
> വരുന്തിയിരുന്താരേയസുരർ കുലം”

എന്ന പാട്ടു ‘ഗണപതി’പോലെ മറ്റു ഗാനങ്ങളുടേയും പീഠികയായി പാടാറുണ്ട്; ശാസ്താമ്പാട്ടിൽനിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. രാജാവിന്റെ പട്ടമഹിഷി തലവേദന മാറ്റുവാൻ പുലിപ്പാൽ വേണമെന്നു പറയുകയാൽ ശാസ്താവു പുലിയേയും പുലിക്കുട്ടിയേയുംകൊണ്ടു മധുരയിലെ ചെട്ടിത്തെരുവിൽക്കൂടിപ്പോകുന്നതാണ് സന്ദർഭം.

> ആപത്തുക്കാക വന്തു പിടിത്തുതേ
> അരചരുക്കും വിചാരമില്ലാമലേ
> പാവത്താലന്തത്തേവിയാർ ചൊൽകേട്ടു
> പട്ടണത്തൈ അഴിക്കിറാർ പാവികൾ.
> പാവിയേ പുലി അന്നാ വരുകുതേ;
> പറ്റിപ്പറ്റിക്കടയറൈ തന്നിലേ.
> ആ വിതിയെൻറലറി വിഴവാരും
> അണ്ണൻ തമ്പിയൈക്കാണാമൽ തേടുവാർ.
> തേടിയ പൊൻപണങ്കളൈയും വിട്ടു
> ജീരകപ്പൈയും കൊണ്ടോടുവാൻ ചെട്ടി.
> വാടിയെൻറു മരുമകൻ ചെട്ടിയാർ
> മാമിയാരുടെ കൈയെപ്പിടിക്കവേ
> കൈപ്പിടിത്തു മരുമകൻ തന്നുടൻ
> കണവനെൻറു നടന്താളേ ചെട്ടിച്ചി.”

12 ചില മലയാളം വില്പാട്ടുകൾ

സുഭദ്രാഹരണം, കീചകവധം മുതലായ കഥകളെ അധികരിച്ച മലയാളഭാഷയിൽ വില്പാട്ടുകൾ ചിലർ നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ എല്ലാംതന്നെ ഗുണരഹിതങ്ങളും ദോഷഭൂയിഷ്ഠങ്ങളുമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവയെ ചേർപ്പെന്നും പുത്തനെന്നും മറ്റും പറയുന്നതിൽനിന്നുതന്നെ അവയുടെ നവ്യത്വം വ്യക്തമാകുന്നതാണല്ലോ. കീചകവധം പാട്ടിന്റെ ആരംഭം ഇങ്ങനെയാണ്.

“സാരമുടനിസ്സഭയിൽ വന്നിരിക്കും
സജ്ജനങ്ങൾ കേൾപ്പതിനു സഹിതമാക
ഭാരതത്തിൽപ്പാടിടുന്ന കീചകന്റെ
പരമാർത്ഥമതു പറവാനായിയിന്നു
നാരിയതാം പാഞ്ചാലികാരണത്താൽ
നരകപുരമതിൽപ്പോയിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗം
സാരത്തിനോടുപാട്ടും പുലവർ കേൾക്ക-
സ്സൽക്കഥയെ കവിതയാകക്കോർത്തു ചൊല്വൻ.”

ഇപ്പോൾതന്നെ വേണ്ടതിലധികം നീണ്ടുപോയിരിക്കുന്ന ഈ അദ്ധ്യായം ഇവിടെ സമാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനുമുമ്പു തെക്കൻപാട്ടുകളുടെ നടുനായകമായ രാമകഥപ്പാട്ടിനെപ്പറ്റിക്കൂടി സ്വല്പം പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. രാമകഥപ്പാട്ടു പാടുന്നതു വിഷ്ണുക്ഷേത്രങ്ങളിലാണ്; അതിനുള്ള ഉപകരണം 'ചന്ദ്രവളയം' എന്ന ഒറ്റവാദ്യവുമാണ്.

നെയ്യാറ്റിൻകരത്താലൂക്കിൽ കോവളത്തിനു സമീപമായി ആവാടുതുറ (ഔവാടുതുറയെന്നും പറയും) എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ട്. അവിടത്തുകാരനായ അയ്യപ്പിള്ള ആശാനാണ് പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവ്. അദ്ദേഹം ഒരു നായരായിരുന്നു എങ്കിലും നല്ല തമിഴ്ഭാഷാപണ്ഡിതനായിരുന്നതിനാൽ തന്റെ കൃതി രചിച്ചതു മലയാം തമിഴിലാണ്. രാമകഥ ബാലകാണ്ഡത്തിന്റെ ആരംഭം മുതൽ യുദ്ധകാണ്ഡത്തിന്റെ അവസാനംവരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനപ്പുറം ആ കാവ്യം തുടരുന്നുവോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. അദ്ദേഹം അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഒരു കൃഷിക്കാരനായിരുന്നു എന്നും ഒരു ദിവസം മാടം കാക്കുവാൻ അനുജനെ നിയോഗിച്ചിട്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ശീവേലി തൊഴാനായി പോയെന്നും ദീപാരാധന കഴിഞ്ഞു വെളിയിലിറങ്ങിയപ്പോൾ ഒരു വൃദ്ധനെക്കണ്ട് അദ്ദേഹത്തോടു തനിക്കു വല്ലതും വേണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു എന്നും അപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു വാഴപ്പഴം കൊടുത്തതു ഭക്ഷിച്ചു എന്നും പിന്നീടു മാടത്തിലേക്കുള്ള യാത്ര പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടായിരുന്നു എന്നുമുള്ള ഐതിഹ്യം വിശ്വസനീയമായി തോന്നുന്നില്ല; അത്രയ്ക്കു സർവതോമുഖമായ പാണ്ഡിത്യം ആ കവിപുംഗവൻ രാമകഥയിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശാന്റെ അനുജൻ അയ്യനപ്പിള്ള ആ പഴത്തിന്റെ തൊലി തിന്ന് ഒരു സാധാരണ കവിയുമായി പോലും! ഈ കഥയ്ക്കും വാസുഭട്ടതിരിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഐതിഹ്യത്തിനും തമ്മിൽ ശങ്കാജനകമായ ഐകരൂപ്യം കാണുന്നതും ഈ അവസരത്തിൽ സ്മരണീയമാണ്. അയ്യനപ്പിള്ള മലയാളത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരതം പാട്ടു രചിച്ചിട്ടുള്ളത്.

അയ്യപ്പിള്ള ആശാന്റെ കാലം

രാമകഥപ്പാട്ടിന്റെ മുഖവുരയായി പാടിവരാറുള്ള ഒരു പാട്ടിൽ

"അയൻ പൊരുളാൽ നാരതരും പുറ്റിനോടു-
മരുൾ മുനിവൻ വാഴ്ത്തിയുരൈത്തതാക
പരൻ കതയൈ കമ്പർ പന്തീരായിരത്താൽ
പകർന്ത കതൈ കണ്ണശ്ശനിൽപ്പാതിയാം;
തരന്തരമായ് വിളങ്ങുമൊഴിയതനിൽപ്പാതി
തനിവിനയിലൗവാടു തുറയിലയ്യൻ
വിരന്തുടനിരാമനാമം ചൊന്ന ചൊല്ലൈ
മേലുംതപൈതനിലടിയേൻ വിള്ളിന്റേനേ"

എന്നൊരു ഭാഗമുണ്ട്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കി ഞാൻ അയ്യപ്പിള്ള ആശാന്റെ ജീവിതകാലം കണ്ണശ്ശനു പിന്നീടാണെന്ന് എന്റെ "പ്രാചീന മലയാളമാതൃകകൾ – ഒന്നാംഭാഗം" എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്നും എന്റെ അഭിപ്രായം അതുതന്നെയാണ്. ഇതിൽനിന്നു പ്രസ്തുത കവി ജീവിച്ചിരുന്നതു കൊല്ലം ഏഴാംശതകത്തിലാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. രാമകഥയ്ക്ക് അതിനെക്കാൾ പഴക്കം കല്പിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളത് അയ്യനപ്പിള്ളയുടെ ഭാരതം പാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു തെളിയിക്കാം. പാണ്ഡവന്മാർ പാഞ്ചാലിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തതിനുമേലുള്ള സന്ദർഭമാണ് അതിൽ വിവരിക്കുന്നത്.

"ധർമ്മപുത്രർ നല്ലതോരു സ്ത്രീധനങ്ങളും വരിച്ചു
സൗഖ്യമോടവിടെ മേവും നാളിലേ
വർമ്മമൊടു പൊരുതുപോയ കർണ്ണനും സുയോധനനും
മന്തിരിച്ചു തമ്മിലൊക്ക മുദ്രയായ്
ദുർമ്മദമതുള്ളതോരു മന്നരേയരക്കറയിൽ
ച്ചുട്ടുകൊന്നതെങ്ങനെ ജീവിച്ചതും?
വർമ്മമുണ്ടു വല്ലജാതിയുമവരെക്കൊന്നിടായ്കിൽ
പാഞ്ചാലമഹിപൻ നല്ല ബന്ധുവോ?
ബന്ധുവാമവൻ പുരത്തിലേ പടയെടുത്തു ചെന്നു
വിരവിലൈവരേയും കൊല്ലവേണമേ.
ശാന്തവ [24] പാഞ്ചാലനേയും കൂടവേയറുതിചെയ്തു
തക്ക പെണ്ണിനേയും കൊണ്ടുപോരണം.
വേന്തർ തങ്ങളിൽപ്പറയും ചെയ്തിയൊക്ക ഭീഷ്മർ കേട്ടു
വേണ്ടയിതു നല്ലതല്ലയെന്നനർ."

നിരണം കവികളുടെ കൃതികൾക്കോ ഇതിനോ പ്രാചീനതയെന്നു പണ്ഡിതന്മാർക്കു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലോ.

അയ്യപ്പിള്ള ആശാന്റെ കവിതാരീതി

ആശാന്റെ കവിതാരീതി ഒന്നുരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു വിശദമാക്കാം. വിരുത്തവും പാട്ടുമായാണ് രാമകഥപ്പാട്ടു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒന്നോ അതിലധികമോ വിരുത്തവും അതിനെത്തുടർന്നു ദീർഘമായ ഒരു പാട്ടും; പിന്നെയും അതേമാതിരി നിബന്ധം – ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനാസമ്പ്രദായം. വിരുത്തത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ് താഴെക്കാണുന്നത്.

"അതിചയിത്തന്നം വാങ്കിയരചനും തേവിമാരൈ
മതിചിറന്തൈത്തനേരം മകിഴ്ന്തുവന്തരുകിരുന്താർ.
പുതുമതിനുതലിമാർക്കുപ്പുത്തിരരുണ്ടാവാനായ്
ചതുർമ്മുകൻ പടൈത്തനേരം തചരതർ പകുത്താർ
ചോറ്റൈ."

(ബാലകാണ്ഡം)

"തരതനിലറം വളർക്കും ചങ്കണിതരന്മേലാചൈ
കരുതിനാർ; പലരും നേചം കമലലോചനനിൽ
വൈത്താർ;
പുരവലനതൈയറിന്തു പുതൽവനൈയിനുതായ്നാടി-
യൊരു തിനം കിരണപീടത്തേയ്തിനനുമ്പർക്കൊത്തോൻ."

(അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം)

അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു ആസന്നമരണനായ ബാലി ശ്രീരാമനോടു പറയുന്ന പരിഭവവാക്യങ്ങൾ അടങ്ങിയ പാട്ടിലെ ഒരു ഭാഗമാണ്.

"മന്നാ നീയേതുക്കെന്നെയെയ്തായ് – പുത്തി
ചൊന്നതാർ കുരങ്കകളൈക്കൊൻറാക്കിലാമോ? (മന്നാ)
മന്നർ ചിലർ കേട്ടാലും ചിരിക്കും – താരൈ
മടിയാമലനല് വളർത്തു മരിക്കും – പാരിൽ
അന്നേരം ഇരവിതേരിലിരിക്കും – അന്ത
ഇളയവനും നലമായ്ച്ചെൻറിരുന്തരശു പരിക്കും (മന്നാ)
തമ്പിക്കു തമയനൊൻറു പിഴൈത്താൽ – നാങ്ക –
ളിരുവരൈയുമൊരു തലത്തിലഴൈത്താൽ – അൻറു
വമ്പുചെയ്തവർകളെ നീ വതിത്താൽ – ഞായ-
മിന്തവഴികേടു ചെയ്തുന്തൻ വാളിയുടമതത്താൽ. (മന്നാ)
തചരതർക്കു നാൻ പിഴൈത്തതുണ്ടോ? – ഉങ്കൾ
തിരവിയങ്കൾ കളവാണ്ടതുണ്ടോ? – ഒരു
വചകളുമേ നാൻ പറൈന്തതുണ്ടോ? – അന്ത
വനത്തിടയിൽ താടകൈപോൽ വന്തവകൈയുണ്ടോ?
(മന്നാ)

***

വേട്ട പെണ്ണൈക്കളവാണ്ട കള്ളനങ്കിരിക്ക
വെറുതാവിലേ നാനും കിടന്തിങ്കേ മരിക്ക
ചാട്ടമറ്റ കുരങ്കൈയെറുമ്പരിക്ക – തമ്മൈ–
ത്തരംകെടുത്ത രാവണനുമങ്കിരുന്തു ചിരിക്ക. (മന്നാ)
ചതിത്തിരുന്തു വാളിതൊടലാമോ? – തമ്പി
ചതിയനുടെ ചൊൽ കേൾക്കലാമോ? – ആർക്കും
എതിർത്തിപ്പോരിലെന്നൈ വെല്ലലാമോ? – തേവി
യിവനാലെ ചിറമീണ്ടു ഇക്കരയിലാമോ? (മന്നാ)
തൻപതി [25] യും രാവണനുക്കാച്ചേ – തേടി
ത്തനിത്തൊരുവൻമാർക്കപത്തുവാച്ചേ – ഇനി
എൻപതിയുമടുത്താരുക്കാച്ചേ – ഉലകിൽ
എളിയോർക്കും പെരിയോർക്കുമിതൊരു പേച്ചാച്ചേ."
(മന്നാ)

(കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം)

ആശാൻ മലയാളത്തിൽ പ്രസ്തുതകൃതി രചിക്കാത്തതു മലയാളകവിതകളുടെ ഭാഗ്യമാണ്; മലയാളത്തിന്റെ ദൗർഭാഗ്യവും. അത്രയ്ക്കു നന്നായിട്ടുണ്ട് അതിലെ പല ഭാഗങ്ങളും.

ഇനിയും കേരളത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തും മുക്കിലും മൂലയിലുമായി ഒളിഞ്ഞും മറഞ്ഞും, തേഞ്ഞും മാഞ്ഞും, എത്രയെത്ര നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ ആസന്നമൃത്യുക്കളായി കിടക്കുന്നു! ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രപഞ്ചനം ഇനിയും തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അശേഷം സൗകര്യമില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഈ പ്രകരണം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം. അവയുടെ നിർമ്മാതാക്കൾ പ്രായേണ അപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എന്നാൽ അവർക്കു തന്നിമിത്തം മനോധർമ്മവും കവനപാടവവുമില്ലായിരുന്നു എന്നു ശഠിച്ചുകൂടുന്നതല്ല. സഹൃദയഹൃദയങ്ങളെ വികാരതരളിതങ്ങളാക്കുന്നതാണ് കവിധർമ്മമെങ്കിൽ അത് അവരിൽ പലർക്കും പരിപൂർണ്ണമായുണ്ടായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല അവരുടെ കൃതികളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പാടിക്കേൾക്കുമ്പോൾ കാശ്യപാശ്രമത്തിൽ ശകുന്തളയെ കാണുന്ന അവസരത്തിൽ ദുഷ്ഷന്തൻ ചൊല്ലുന്ന

"ശുദ്ധാന്തദുർല്ലഭമിദം വപുരാശ്രമവാസിനോ യദി ജനസ്യ
ദൂരീകൃതാഃ ഖലു ഗുണൈരുദ്യാനലതാ വനലതാഭിഃ"

എന്ന ശ്ലോകം നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തെ നാമറിയാതെതന്നെ അധിരോഹണം ചെയ്തുപോകുന്നു. ഈ പാട്ടുകൾ കിട്ടുന്നിടത്തോളം ശേഖരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനേക്കാൾ അവിളംബ്യമായ ഒരു കർത്തവ്യം ഭാഷാഭിമാനികളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഒന്നുകൂടി ഊന്നിപ്പറയുവാൻ ഈ അവസരം വിനിയോഗിച്ചുകൊണ്ട് വിരമിയ്ക്കുന്നു.

---

24. ശാന്തവ, ശാന്തനവൻ എന്ന പദം കുറുകിയത്.
25. പതി = നാട്.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക്ക്ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണു് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. ഭാഷ
2. ദ്രാവിഡം
3. മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തി
4. കേരളവും ആര്യസംസ്കാരവും
5. കേരളവും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യവും
6. പാട്ടും മണിപ്രവാളവും
7. സംസ്കൃതസാഹിത്യം
8. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (തുടർച്ച)
9. സംസ്കൃതസാഹിത്യം (വീണ്ടും തുടർച്ച)
10. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ I
11. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ II
12. നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ III
13. ഭാഷാകൃതികൾ (പദ്യം) I
14. മണിപ്രവാളകൃതികൾ
15. സംസ്കൃതകൃതികൾ
16. ഭാഷാകൃതികൾ – പദ്യം
17. മണിപ്രവാളകൃതികൾ II
18. ലീലാതിലകം
19. ചില ആനുഷങ്ഗിക വിഷയങ്ങൾ

വെബ് പതിപ്പ് കണ്ണികൾ

1. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 1
2. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 2
3. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 3
4. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 4
5. ഉള്ളൂർ: കേരളസാഹിത്യചരിത്രം ഭാഗം 5

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014